

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Houstrup, Jens Christian (1855-11-30)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Houstrup, Jens Christian (1855-11-30)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 406. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000119.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Houstrup, Jens Christian , *Breve fra og til C. Hostrup*,

C. Hostrup til Ingemann.
30. Novbr. 1855

Kjære Hr. Etatsraad!

Jeg benytter den Lejlighed, som min sidst udkomne Komedie giver mig, til at takke Dem for den Glæde, De har skaffet mig ved Deres skønne og dybsindige «Tankebreve fra en Afdød». Jeg har den Overbeviisning, at vor poetiske Literatur ikke i lang Tid har frembragt et saa betydeligt Digterværk, og det vil neppe slaa fejl, at De fra mange Sider har faaet Vidnesbyrd om, at Deres Digt er blevet forstaaet og paaskjønnet. Imidlertid er denne Anerkjendelse vel fornemmelig bleven Dem viist fra den ældre Slægt, Deres Jævnaldrende, og jeg tænkte, det maaskee kunde fornøje Dem ogsaa at høre et Ord fra de Yngre. Tankebrevene ere ikke i den Forstand populære, at de have kunnet opnaae en meget vid Læsekreds, men jeg troer, at de har fundet en desto varmere. I det Mindste er det Tilfældet blandt mine Bekjendte, der for Størstedelen bestaae af Studenter med en alvorlig Retning, og det er som deres selvbeskikkede Ordfører, jeg optræder her.

Hvad jeg især vilde prise ved Deres Digt fremfor de apokalyptiske Digte, jeg kjender, er, at De deri har viist Dem den store Opgave voxen. Man faaer ellers sædvanlig Følelsen af, at Digteren har paataget sig mere, end et Menneske kan magte ; men netop derved, at De har begyndt ganske lavt s. 407 ved Jorden med en reen verdslig Karakter, som ikke selv kjender det Guddommelige, som boer i ham, har De faaet Raaderum til at stige og stige, uden at mattes. Heraf kommer det vel ogsaa (hvad De har forberedt os paa i Fortalen), at man ved de første Sange — dog kun første Gang, man læser dem — føler sig noget frastødt, man kan ikke ret forstaae, hvad der skal komme ud deraf. Men man mærker snart, at det gaaer sagte opad, og den sidste Part af Digtet er vistnok noget af det Dejligste og Friskeste (tilgiv det Udtryk, som synes mig betegnende), De nogensinde har skrevet, og noget af det Højeste, som den religiøse Poesi har frembragt.

Det seer curiøst nok ud — til Tak for et Digt, der gaaer saa højt og dybt — at sende en lille jævn, kjøbenhavnsk Spidsborgerkomedie, men man byder, hvad man har, og De plejer jo ikke at vrage en lille Spøg.

Min søde lille Frue sender Dem begge en hjertelig Hilsen. Jeg ligeledes !

Deres hengivne
C. Hostrup.